

2015. december 20.

Mandabokor, Kálmánháza, Felsősim
Istentisztelet

**„...mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.
Ámen.” Mt 6,13b**

Szeretett Gyülekezet!

A 2015. év január 4-én, az év első istentiszteletén kezdtük el azt a sorozatot, melynek témája az Úrtól tanult imádság volt. S elérkeztünk az imádság utolsó szakaszához, az – idegen szóval – úgy nevezett doxológiához, azaz az Istent dicsőítő részhez.

Nagyon hosszú lenne összefoglalni mindazt, amit Isten tanított nekünk ezen az imádságon keresztül, azonban aki szeretné feleveníteni, annak ajánlom figyelmébe gyülekezetünk honlapját, az igehirdetési részt, ahol el lehet olvasni, illetve vissza lehet hallgatni az igehirdetéseket.

Annyit azonban el kell mondani, amiről az elején is beszéltem, hogy a Miatyánk áll egy bevezetésből, hét kérésből és egy befejezésből. Hallhattuk azt, hogy a bevezetésben úgy szólíthatjuk meg Istent, mint Édesatyánkat, bizalommal, bátorsággal, tisztelettel, tudva azt, hogy Ő valóban meghallgat. A hét kérdésben elé tárhatjuk azt, ami a hívő ember számára igazán fontos, legyen megszentelve az Ő neve, legyen meg az akarata, valósuljon meg az Ő országa közöttünk. Isten előtt lehet a mindennapi testi és lelki kenyér, a szükségleteink és Őelé mehetünk terheinkkel, fájdalmainkkal, szomorúságainkkal és bűneinkkel, Akivel rendezhetjük mindezeket. S ebből fakadóan indulhatunk el embertársaink felé, hiszen a mi mennyei Atyánknak nem „csak” az a fontos, hogy vele rendezzük megromlott kapcsolatunkat, hanem az is, hogy embertársainkkal is helyrejöjjenek elrontott dolgaink. Kísértéseinkben is Reá támaszkodhatunk, Tőle kérhetünk erőt erőtlenségeinkben és az ő erejével győzedelmeskedhetünk a kísértések felett is. Mindezeket a kéréseket pedig úgy fogalmazhatjuk meg, hogy tudhatjuk Övé az ország (királyság), a hatalom és a dicsőség mindörökké. Olyas valakit szólítunk meg az imádságban, akinek valóban van hatalma ebben a világban. Nem olyan

hatalma, mint az embereké, a királyoké, a császároké, egy birodalomé, hiszen látjuk a történelemből, hogy adatik és elvétetik, ma van, holnap nincsen. Hatalmak jönnek, hatalmak mennek. Birodalmak buknak el. A hatalmasnak mondott Sztálinról talán sokan nem tudják, hogy mennyire boldogtalan diktátor volt! Miután végzett csaknem minden régi elvtársával, állandóan félt, hogy megmérgezik, vagy megölik. Nyolc hálósobája volt, amelyeket úgy be lehetett zárni, mint a széfeket a bankban. Soha senki sem tudta, melyikben aludt egy adott éjszaka. Addig nem evett, amíg a szakács a jelenlétében meg nem kóstolta az ételt. De Hitlerről is feljegyezték, hogy félt a sötétségtől, ezért rezidenciája és irodái egész hajnalig fényárban úsztak. Ki gondolta volna, hogy ezek a hatalmas birodalmakat felépítő emberek ilyen szánalmas módon igyekeztek megtartani hatalmukat és félelmeik így uralkodtak rajtuk a színpalak mögött. Istennek nem ilyen hatalma van. Ő az élet Ura! Ezek az emberek a halál emberei, Isten pedig az élet Ura! Az Ő hatalma nem emberektől függ. Kezében tartja ezt a világot. Ha Isten úgy akarja, megrántja a világ óceánjainak felszínét, vagy megrázza a föld belsejét és a magáról sokat képzelő, hatalmasnak mondott ember azonnal kiszolgáltatottá

lesz, és a természet erőinek lesz alávetve. Az embernek nincs hatalma, s ezt Jézus is mondja, amikor Pilátussal beszél, de rajta keresztül az egész emberiségnek üzeni: **„Semmi hatalmad sem volna [rajtam], ha felülről nem adatott volna néked.”** Jn 19,11.

Ha van is az embernek hatalma, akkor ma adatik, holnap elvétetik, de az igében azt olvashatjuk: **„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.”** Zsid 13,8. Őbenne **„nincs változás, vagy változásnak árnyéka.”** Jk 1,17. Ő a szavával teremtett, mi a szavunkkal a legtöbb esetben rombolunk, ártunk, bántunk. Ő azt mondta: „legyen!” és lett! Szavaira egy világ állt össze és ha Ő úgy gondolja, eddig és ne tovább, akkor kész, vége. Ez a hatalmon, mely egyedül Istennél van. A hívő ember tudja ezt egyedül. Ezért olyan csodálatos, hogy mindaz, ami megfogalmazódik az ember ajkán imádságban, azt megpecsételi ezzel a befejezéssel: [Tudom, hogy] Tied az ország, a hatalom és a dicsőség! S ezt a hívő ember úgy mondja, ahogy Luther is tanítja, nem Istennek van ezekre a szavakra szüksége, nem Istent kell megerősíteni, hogy nálad van minden hatalom, hanem a hívő ember számára fontos ezt újra és újra megerősíteni magában; Ő azzal az Atyával

beszél, akinél van minden hatalom, ezért nem hiábavaló egyetlen egy szó sem. Az imádság ezen részében nem kérések hangzanak el, hanem egyszerűen megvallom, hogy kinek tartom Őt a magam életében. Elhelyezem magamat ebben az életben és elhelyezem Őt a magam életében. Ezzel a doxológiával – Istent dicsőítő imádságban – magam fölé helyezem Őt, mert tudom, Nála, Tőle, Általa van minden és mindenem. A Miatyánkban már mindent elmondtam, ami nekem fontos, most már csak a dicsőítés, magasztalás van jelen. Az Ő jelenlétében a hívő ember ezt teszi, ámul Isten szeretetén és hatalmán. Olyan jó lenne, ha sokszor inkább ezt tennék. Mi szeretjük a kéréseinket elmondani Istennek, ezt add meg, azt add meg, ezt csináld, azt csináld, ebben hallgass meg, ide adj áldást és lehetne sorolni, de olyan jó lenne sokszor csak egyszerűen kérések nélkül Őt dicsőíteni, s ámulni mindazon, amit ő tesz, cselekszik és mond. Sokszor el sem jutunk odáig, hogy meghallgassuk Őt, hanem csak daráljuk azt, ami nekünk fontos, hogy Isten miben figyeljen ránk. A kérésekre helyezzük a hangsúlyt és az imádság utolsó része az már úgy a feledés homályába tűnik el. Sokszor olyanok az imádságaink, mint az amerikai embereknél a „Hogy vagy?” kérdés. Felteszik,

de a válasz már nem érdekli őket, hanem mennek tovább. Egy formáság náluk ez a kérdés. Sokszor ilyen az imádságunk. Formáság. Uram, ebben és ebben hallgass meg, ezt és ezt add meg, de vajon tudok-e ámulni Isten szeretetén és hatalmán. Van-e olyan, amikor nem kérünk, hanem csak egyszerűen ámulunk azon, amit Ő adott, amivel körbevesz, hogy jelen van az életünkben, hogy ismerhetjük Őt, hogy szeret és ezt annyi mindenben tapasztalhatjuk meg? Tudunk-e időt szakítani az imádságra, fontos-e, hogy Vele beszélgessünk és fontos-e, hogy meghallgassuk Őt, Neki miben mi a véleménye? Vagy egyszerűen mindig csak a magunkét daráljuk. Fontos-e, hogy egyszerűen csak a jelenlétében legyünk, vele legyünk, vele töltsünk el időt? Azért is fontos, mert az Ő szelíd, halk, csendes szava ebben az időben lesz hallhatóvá. Aztán amikor az ember elmondja az Atyának mindazt, ami a szívében van, amikor megosztja az imádságában az Atyával az örömeit és terheit, akkor szükség van ezekre a dicsőítő pillanatokra is. És a hívő ember tudja, hogy minden hatalom, ebben a hatalmaskodó világban is, minden hatalom az Övé. Az embernek nincs hatalma, hanem csak hatalmaskodik, az ember Istennek képzei magát, de csak istenkedik. A hatalmaskodó és

istenkedő ember nézzétek meg, hogy mire képes. Képes kitaposni a másik belét, hogy feljebb kerüljön pozíciókban, hogy magasabb legyen a fizetése, hogy elismerést, sikert érjen el. Emlékszem, mikor a gyermekemet vittem az óvodába, s hallottam egy szülőt, aki öltöztetés közben mondja a gyermekének: „ne hagyjad magad, üss vissza, teperd le!”. Valóban erre kell tanítani a piciny gyermeket? Hát mi lesz belőle tinédzser, vagy felnőtt korban? Az a baj, hogy az ilyen nevelésű gyermek majd később a saját apjának, anyjának is neki fog menni. Olyan elszomorító volt, amikor egy nagyon idős, 80 év fölötti bácsi azzal a kéréssel keresett meg, hogy segítek neki és a felségének egy szeretetotthonban elhelyezkedni, mert a fia veri őket és már nem bírják. Milyen gonosz az ember szíve, na de nem mi, a családok, a társadalom táplálja ezt a szívet? Mert – tudjátok – ilyen az ember, amikor hatalmaskodik! És mennyi ilyen hatalmaskodó szív van. De milyen jó, hogy Isten nem hatalmaskodik, Ő nem egy despot, aki uralkodni akar az emberen, zsarnokoskodni az ember felett. A hívő ember tudja, hogy nincs kiszolgáltatva ennek a világnak, hanem minden Isten kezében van. Ezért nem kell félnie, aggodalmaskodnia, szorongania, mert tudja, hogy Isten kezében

van. Számomra olyan bátorítás az az Ige: **„mert a ki titeket bánt, az ő szemefényét bántja.”** Zak 2,8. Isten szeretete mindenkire érvényes, de az Ő népe az Ő szeme fénye. Ezért nem kell, hogy a félelem uralkodjon az Istenben bízó ember életében. Az imádságban szabadon szólíthatja meg, öntheti ki a szívét neki. Olvastam egyszer egy történetet. Akkor, amikor királyok voltak és azoknak testőreik, azoknak a kezükben pedig alabárd volt, volt egy király, akit nehéz volt megközelíteni. Még a követeket is hosszú ideig várakoztatta az előszobában. Senki a közelébe nem mehetett, akárki akart, összezáródtak az alabárdok az odavezető ajtó előtt. Egyszer jött egy fiatalember, aki ment egyik teremből a másikba. Az alabárdosok nem mozdultak, az ajtók nyíltak, pedig köznapian volt öltözködve. Ki volt ez? A király fia. A király fia szabadon mehet az atyjához. Ezt felejtjük el sokszor, hogy mi a Király fiai vagyunk, ha valóban Isten gyermekévé lettünk, és ha igaz volt az ajkunkon: mi Atyánk.

Drága Gyülekezet!

Olyan jó tudni, hogy a mi Atyánknak gondja van reánk, gondja van az életünkre. Akik az imádságaikat nem csupán arra használ-

ják, hogy kérés-listát mormoljanak el, hanem vágnak Istendicsőítésére, magasztalására, vágnak az Isten szavára és készek meghallgatni, azoknak Isten felfedi önmagát. Annak teljesen nyilvánvalóvá lesz, hogy Ővé az ország, a hatalom és a dicsőség és ennek tudatában szólítja meg Őt és éli az életét Vele.

Így ámuljunk az Ő szeretetében és hatalmában! Ámen!